

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Arrestnummer C 1-1604/2021
Repertoriumnummer 2021 / 4026
Datum van uitspraak 10 december 2021
Notitienummer griffie 2021/NT/524
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep

Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002455200-0001-0014-01-01-1

Not.nr. DE.66.L4.011328/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. (...) (niet in de zaak voor het hof)

2. nr. 1906 (RRN
geboren te op
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek:

A. Functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22 februari 2017

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van voornoemde Codex, in stand gehouden (art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), **namelijk:**

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als afdeling
eigendom van met maatschappelijke zetel te
KBO-nr. ingevolge fusie door overneming bij akte van
2 november 2017 verleden door notaris te :

door meer verhardingen (ca. 223 m²) te hebben aangelegd in de tuinzone dan vergund (49 m²) overeenkomstig de stedenbouwkundige vergunning van 2 mei 2011;

te in de periode van 21 april 2016 tot en met 18 juli 2016 (stukken 1, 78)

PAGE 01-00002455200-0002-0014-01-01-4

door (...),

B. Optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning - feiten vanaf 1 september 2009 tot en met 22 februari 2017

Buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1., derde lid van voornoemde Codex, in stand gehouden (art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1., eerste lid, 1°, en derde lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening), **namelijk:**

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als afdeling
eigendom van _____ met maatschappelijke zetel te
KBO-nr. _____ ingevolge fusie door overneming bij akte van
2 november 2017 verleden door notaris _____ te

door een constructie te hebben geplaatst in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 2 mei 2011, meer bepaald door de autolift naar de ondergrondse parkeergarage niet te hebben uitgevoerd;

te _____ in de periode van 1 januari 2015 tot en met 18 juli 2016 (datum eerste vaststellingen - stuk 1)
door (...),

Voor wat betreft (...)

Met de omstandigheid dat de in artikel 6.1.1., eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijven onder A en B gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, gelet op de omschrijving van het maatschappelijk doel in de statuten van de _____ en de _____ (waarvan _____ gedelegeerd bestuurder was) (art. 6.1.1., tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 5 oktober 2020 bij verstek ten aanzien van _____ als volgt:

“OP STRAFGEBIED

1. (...)

2. _____

De rechtbank:

- verklaart tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A en B;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **12.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **2.000,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen (x6);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent tweede beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.
- wijst tweede beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van tweede beklagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk

besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

- *veroordeelt tweede beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.*

* * *

Kosten

De rechtbank:

- *veroordeelt **tweede beklagde** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **30,03 euro**, meer de betekeningskosten van huidig vonnis.*
- *legt de kosten begroot op **256,44 euro** (dagvaarding 1ste beklagde) **ten laste van de Belgische Staat**.*

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit verstekvonnis, dat op 13 januari 2021 met toepassing van artikel 38, § 1 Gerechtelijk Wetboek aan de beklagde werd betekend, tekende de beklagde bij gerechtsdeurwaardersexploot van 21 januari 2021 verzet aan, betekend aan de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde.

1.3 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 8 maart 2021 op verzet en op tegenspraak als volgt:

*"- verklaart het verzet van opposant **ONTVANKELIJK** zodat het verstekvonnis van 05 oktober 2020 (Griffiennr. 2199) ten aanzien van hem komt te vervallen **en BESLIST OPNIEUW**;*

- *verklaart opposant **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A en B;*
- *gelast de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van opposant **gedurende een proeftermijn van 3 jaar**.*

Herstelvordering

┌ PAGE 01-00002455200-0005-0014-01-01-4 ─┐

De rechtbank verklaart de herstellvordering zonder voorwerp.

Bijdrage - vergoeding - kosten

De rechtbank:

- *veroordeelt opposant, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**;*
- *legt opposant bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;*
- *veroordeelt opposant tot de kosten van tot op heden begroot op **85,03 euro**, hierin begrepen de kosten van het verstekvonnis en de kosten van huidige verzetsprocedure.*

1.4 Tegen dit vonnis werd op 7 april 2021 hoger beroep ingesteld door het openbaar ministerie tegen “*alle beschikkingen op strafgebied conform het grievenformulier*”.

Er werd eveneens op 7 april 2021 door het openbaar ministerie een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, met een nauwkeurig bepaalde grief over de door de eerste rechter opgelegde maatregel.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 22 oktober 2021 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal;
- de beklagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____

2.1 De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 8 maart 2021 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het verzoekschrift of grievenformulier dat de grief bevat die tegen het vonnis wordt ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.3 Het hoger beroep van het openbaar ministerie is ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van het hoger beroep en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

Als gevolg van de devolutieve werking, voortvloeiende uit het beperkte beroep en de grief, is de beslissing van de eerste rechter om het verzet van de beklaagde ontvankelijk te verklaren, definitief. Dit is ook het geval voor de beslissing tot de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A en B, en tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen.

3. De dagvaarding voor de eerste rechter werd met toepassing van artikel 6.3.1, § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening op 13 maart 2020 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid (referte:). De strafvordering is ontvankelijk.

4. De eerste rechter vatte de feiten samen als volgt:

“1.

Op 2 mei 2011 heeft het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een meergezinswoning na slopen van bestaande gebouwen in de . Het gebouw was tot 2017 eigendom van . In 2017 werd overgenomen door oorspronkelijk eerste beklaagde.

Op 18 juli 2016 werd er door de bevoegde ambtenaar vastgesteld dat er in de tuinzone meer verhardingen werden aangelegd dan vergund. Ook de autolift naar de ondergrondse parkeergarage werd niet uitgevoerd.

2.

was de zaakvoerder van . Hij verklaarde op 8 augustus 2016 dat zij het gebouw aan het zetten waren en dat de werken bijna beëindigd waren. De meerverharding was te wijten aan een gewijzigde situatie na de bouwvergunning. Hun buur (had een aangrenzende eigendom gekocht en een extra deur geplaatst die uitgaf op hun eigendom. In gemeen overleg met de buur werd er vanuit die nooddeur een verhard pad gelegd in klinkers tot op de openbare weg. Hun architect, onderzocht of deze verharding moest geregulariseerd worden. Het gebouw is in zijn geheel verhuurd aan het openbaar sociaal verhuurkantoor dewelke expliciet liet opnemen in het huurcontract dat zij geen parkeerplaatsen wensten. Het gebouw werd gerealiseerd exact volgens plan, inclusief de parkeerkelder met uitzondering van het plaatsen van de autolift. Het is evident dat zij geen installatie voorzagen voor een huurder die deze niet ging gebruiken. Indien de behoefte aan parkeergelegenheid later zou wijzigen, kon alsnog het heftoestel geplaatst worden. Zijn architect onderzocht de noodzaak om dit te laten regulariseren.

verklaarde dat hij toezicht hield en er pas in een laat stadium door werd beslist om meer verharding aan te leggen en de autolift niet te realiseren. Hij dacht dat hij dit in zijn pv van voorlopige oplevering had vermeld.

3.

Op 13 januari 2017 bleek er nog geen regularisatieaanvraag te zijn ingediend.

Op 16 februari 2017 verklaarde _____ dat hij zijn architect opdracht had gegeven om de probleempunten te regulariseren en dat hij ook al een aangetekende brief had gestuurd naar het stadsbestuur omtrent de punten aangehaald in het dossier maar dat hij nog geen antwoord had gekregen.

Op 4 september 2017 bleek er nog steeds geen regularisatieaanvraag te zijn ingediend. Het college werd verzocht standpunt in te nemen aangaande een herstellvordering.

4.

In zitting van 26 september 2018 besliste de burgemeester om een herstellvordering in te leiden. Op 23 november 2018 verleende de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering positief advies over de herstellvordering en bij brief van 14 december 2018 werd de herstellvordering ingeleid bij het parket. De burgemeester vordert aanpassingswerken, namelijk het aanleggen van de vergunde groenstroken en het plaatsen van de autolift.

5.

Op 1 februari 2019 verklaarde _____ gedelegeerd bestuurder van _____ dat hij er niet van op de hoogte was dat er een bouwmisdrijf rustte op het pand dat hij had overgenomen via de overname van _____ minimaliseerde de feiten. Toen hij vernam dat er een herstellvordering was opgemaakt, had hij de nodige maatregelen genomen om de verharding weg te halen. De buurman kwam echter klagen en zei dat hij de stad ging contacteren. Van de stad _____ ontvingen zij dan een brief dat de stad de aanleg van de tuin ging herbekijken in functie van de erfdiensbaarheid. Er moest een nieuwe aanvraag worden ingediend. De architect had dit reeds gedaan. De autolift was besteld.

Op 11 juni 2019 werd vastgesteld dat er nog niets was veranderd aan de toestand. Wel was er intussen op 8 april 2019 een regularisatievergunning verkregen voor de aanpassing van de tuinzone. In deze vergunning werd er een uitvoeringstermijn van vier maanden toegekend.

Op 18 oktober 2019 was de verharding nog niet gewijzigd. De ambtenaar van de stad kon niet nagaan of de autolift was geïnstalleerd omdat de deur was gesloten. Van buiten zag het er echter naar uit dat de autolift niet was geïnstalleerd.

Op 11 maart 2020 heeft de stedenbouwkundig ambtenaar van de stad _____ vastgesteld dat de toestand hersteld was. De autolift werd geïnstalleerd en de verhardingen werden aangepast aan de vergunning.”

4. Vervolgens verklaarde de eerste rechter de beklagde schuldig aan de telastleggingen A en B op grond van de volgende overwegingen:

“1.

Opposant moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens het functioneel samenbrengen van materialen in strijd met de vergunning, namelijk door teveel verhardingen te hebben aangelegd en wegens het plaatsen van een constructie in strijd met de vergunning, namelijk een parkeergarage

zonder autolift met de verzwarende omstandigheid dat opposant de misdrijven pleegde als professional in vastgoed.

2.

Opposant betwist de tenlasteleggingen niet, maar meent dat hij in een verkeerd daglicht werd gesteld op de zitting alwaar hij verstek liet door de oorspronkelijk eerste beklagde en hierdoor te zwaar gestraft werd.

Opposant wijst er op dat wat de parkeergarage betreft louter het mechanische deel van de liftconstructie niet werd geplaatst. Alle bouwkundige voorzieningen werden wel conform de vergunning voorzien. De autolift kon bij een volgende verhuring eenvoudig worden bijgeplaatst.

Hij had enkel uit goed nabuurschap ingestemd met de verharding van de toegangsweg naar de achterkant van het ijssalon. De architect zag hier geen probleem in en de stad had een regularisatie achteraf voorgesteld.

Toen in 2017 werd overgenomen zou opposant wel degelijk de problematiek uitvoerig besproken hebben met van Om dit aan te tonen legt opposant mailverkeer voor van oktober 2018. Bovendien werd er in september-oktober 2019 beslist om een lagere prijs aan te rekenen voor de overname als tegemoetkoming in het oplossen van de stedenbouwkundige kwestie. Concreet werd de prijs met 114.672 euro verminderd.

3.

De rechtbank stelt vast dat als zaakvoerder van wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand heeft gebracht. Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil moet worden aangezien, nu het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig wordt gemaakt.

had kennis van de voorwaarden in de bouwvergunning van 2 mei 2011 en besliste eigenmachtig om de autolift niet te installeren om zo kosten te besparen en om meer verhardingen aan te brengen om de buur ter wille te zijn. Dit blijkt uit de vaststellingen van de stedenbouwkundig ambtenaar en de verklaring van Uit de thans voorgelegde stukken blijkt niet dat de overnemer op het moment van de overname op de hoogte was van de problematiek. Dat de problematiek nadien noodgedwongen werd besproken en er in 2019 beslist werd tot een financiële tegemoetkoming toont niet aan dat er bij de overname in november 2017 alles aan deed om de overnemer in te lichten en het herstel te verzekeren.

De tenlasteleggingen A en B zijn bewezen in hoofde van

4.

Ook de verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, tweede lid, VCRO (huidig artikel 6.2.1, tweede lid VCRO) is bewezen voor opposant.

Met de personele verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1, tweede lid, VCRO worden alle personen bedoeld die een beroep of een bedrijvigheid uitoefenen dat in verband staat met het bouwwezen in de ruimste betekenis van het woord. Dit was in elk geval het geval voor zaakvoerder

5. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking.

Op het moment van de te last gelegde feiten en tot 23 februari 2017 was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet 25 april 2014, *BS* 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de telastlegging A zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1.1°, b) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De handelingen vermeld onder de telastlegging B zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1.1°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, tweede lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, tweede lid van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van vijftien dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 2.000 euro tot 400.000 euro.

6. De voor de beklaagde bewezen telastleggingen A en B zijn de opeenvolgende en voortgezette uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen een straf toepast (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De eerste rechter overwoog terecht dat de feiten objectief ernstig zijn. De beklaagde leefde de voorwaarden van de destijds verleende stedenbouwkundige vergunning (nu: omgevingsvergunning) niet na. Hij legde in het tuingedeelte meer verhardingen aan dan was toegelaten en installeerde uit besparingsoverwegingen geen autolift. Het hof treedt de eerste rechter bij dat hij hierdoor zijn persoonlijke en zakelijke belangen stelde boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

De beklaagde werd vier keer veroordeeld door de politierechtbank en een keer door de correctionele rechtbank te Tongeren voor een inbreuk op de wetgeving inzake comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen.

Het hof is het met het openbaar ministerie eens dat, rekening houdend met al deze gegevens, de gunst van de opschorting niet passend is. Deze maatregel is geen adequate maatschappelijke reactie, rekening houdend met de objectieve ernst van de feiten, en zou de beklaagde er onvoldoende toe aan zetten de toepasselijke wetgeving voortaan wel na te leven. Dat de beklaagde nog niet eerder werd veroordeeld voor een stedenbouwkundig misdrijf en dat zijn laatste veroordeling al dateert van zes jaar geleden, verandert daar niets aan. Hetzelfde geldt voor het argument van de beklaagde dat de door hem gepleegde misdrijven minder zwaar zouden zijn, nu er wel degelijk een stedenbouwkundige vergunning

voor handen was. Werken uitvoeren in strijd met de vergunning komt op hetzelfde neer als die werken uitvoeren zonder vergunning.

Omdat de beklaagde de misdrijven minstens gedeeltelijk omwille van financiële overwegingen pleegde, meent het hof dat hem een geldboete moet worden opgelegd. De minimumgeldboete volstaat in dit geval, nu de beklaagde zich uiteindelijk niet heeft verrijkt aangezien de overnameprijs van de vennootschap waarvan hij de zaakvoerder was, werd verminderd ter compensatie van de lasten die de stedenbouwkundige misdrijven voor de meebrachten.

Het hof verleent uitstel voor een deel van deze geldboete, zoals hierna bepaald. De beklaagde voldoet daarvoor aan de wettelijke voorwaarden: hij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt.

Bij het bepalen van de omvang van het uitstel houdt het hof er in het voordeel van de beklaagde rekening mee dat hij de extra verhardingen aanlegde als tegemoetkoming aan de wens van zijn buur. Bovendien verleende hij zijn volle medewerking aan de regularisatie en het herstel van de toestand en dateren de feiten al van enige tijd geleden.

Het is voor de strafmaat daarentegen niet relevant of de beklaagde de bij de overname al dan niet had ingelicht van het bestaan van de stedenbouwkundige inbreuken. Het is evenmin relevant dat verhardingen onder bepaalde voorwaarden vrijgesteld zijn van vergunning, zoals voorzien in het Vrijstellingsbesluit van 16 juli 2010. Of dit besluit van toepassing is, behoort niet tot de saisine van het hof.

De straf die het hof aan de beklaagde oplegt, leidt niet tot zijn sociale declassering, noch belemmert het op onevenredige wijze zijn sociale reclassering. Een nog groter deel van de geldboete met uitstel verlenen, zou in het geval van de beklaagde aan de straf elk ontradend effect ontnemen.

Aangezien de beklaagde feiten pleegde na 31 december 2011 maar voor 1 januari 2017, moet de geldboete met 50 deciemmen worden verhoogd.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde er voldoende toe aan de geldboete te betalen.

7. De beklaagde is gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 50,45 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in beide aanleggen met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 8 maart 2021 definitief is voor wat betreft de beslissing:

- over de ontvankelijkheid van het verzet;
- tot de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A en B;
- tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan met **eenparige stemmen:**

PAGE 01-00002455200-0012-0014-01-01-4

wijzig het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde _____ voor de telastleggingen A en B tot een **geldboete** van **2.000 euro**, vermeerderd met 50 decimen en zo gebracht op 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent de beklaagde _____ gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor 1.500 euro van de opgelegde geldboete, voor een proeftermijn van drie jaar;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 decimen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie opnieuw begroot op 148,06 euro in eerste aanleg en 66,61 euro in beroep.

Kosten eerste aanleg:

Dagv. bekl.:	€ 27,30
Reg. verzet:	€ 50,00
Betekening verstek:	€ 27,30
	€ 30,00
	<hr/>
	€ 134,60
+ 10 % :	€ 13,46
	<hr/>
Totaal :	€ 148,06

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschrift akte HB OM:	€ 3,00
Dagv. bekl.:	€ 27,55
	<hr/>
	€ 60,55
+ 10 % :	€ 6,06
	<hr/>
Totaal :	€ 66,61

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **10 december 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

